

V. De foreløbige Retsmidler.

A. Arrest. (Kap. 56, §§ 612—645).

Arrest i Gods skal kunne gøres, selvom Fordringen endnu ikke er forfalden, naar der er Grund til at befrygte, at Skyldneren ellers ved at bortflytte skal forstikke sit Gods eller paa anden Maade vilde umuliggøre eller dog væsentlig vanskeliggøre Adgangen til i sin Tid at opnaa Dom og gøre Eksekution. Angaaende Tilkendelse af Arrestomkostninger gives følgende Bestemmelse: Dersom Retten efter derom af Rekvisitus nedlagt Paastand skønner, at der ikke i hans økonomiske Stilling eller Forhold i øvrigt paa den Tid, da Arresten begæredes, fandtes nogen rimelig Anledning for Arrestrekvirenten til at benytte det nævnte Retsmiddel, bliver der ikke ved Dommen at tilkende Rekvirenten Erstatning for de med Arrestens Foretagelse eller den særlige Retsfølgning forbundne Udgifter. — Angaaende *Arrest paa Person* bestemmes, at Skyldnerens Fængsling bortfalder ikke blot, saasnart Eksekution kan gøres for Fordringen efter erhvervet Dom eller Forlig, eller saasnart hans Bo er taget under Konkursbehandling, men ogsaa, saasnart han gør det antageligt, at han intet ejer, hvori Eksekution kunde gøres for Fordringen. Endvidere sættes 24 Uger som den længste Tid, en Skyldner kan holdes fængslet. — Hvis der ikke allerede er anlagt Retssag i Anledning af Fordringen, skal Rekvirenten inden en Uge efter Arresten anlægge saadan Sag, under hvilken han tillige skal nedlægge særskilt Paastand paa, at Arrestens Foretagelse stadfæstes. Under denne Sag kan Indsigelser mod Fordringens Rigtighed fremsættes, medens alle andre Indsigelser vedkommende Arrestens Lovlighed maa fremsættes under en særlig „Arrestsag“. Retten kan bestemme, at Arrestsagen sættes i Forbindelse med Hovedsagen.

B. Forbud. (Kap. 57, §§ 646—653).

Forbud knyttes til mere bestemte Betingelser, end der nu findes. Saaledes opstilles den Regel, at Forbud kun kan gøres, naar den, mod hvem Forbudet rettes, ved Gerning eller Ord har givet Grund til at antage, at han vil foretage de Handlinger, som skal forbydes, saaledes at Rekvirenten, hvis fyldestgørende Bevis i saa Henseende ikke kan fremskaffes, kun mod Sikkerhedsstillelse kan faa Forbudet nedlagt. Endvidere foreskrives, at Forbud ikke bør nedlægges, naar det skønnes, at en af Rekvisitus tilbudt Sikkerhed eller den Straf, som Lovens almindelige Regler hjemler for Retskrænkelsen, yder Rekvirenten tilstrækkeligt Værn. — Forbud mod Ægteskab skal